ולא מהדריגן במביעות עינא השתא

דשמעתינהו להני שמעתתא אמינא מביעות

עינא 6 עדיפא דאי לא תימא הכי היאך סומא

מותר באשתו ובני אדם איך מותרין בנשותיהן

בלילה אלא במביעות עינא דקלא הכא נמי

במביעות עינא אמר רב יצחק בריה דרב

משרשיא תדע דאילו אתו 🌣 בתרי ואמרי

פלניא דהאי סימניה והאי סימניה קטל

נפשא לא קטלינן ליה ואילו אמרי אית לן

מביעות עינָא בגויה קמלינן ליָה אָמר רב אשי

תדע דאילו א"ל איניש לשלוחיה קרייה

לפלניא דהאי סימניה והאי סימניה ספק ידע

ליה ספק לא ידע ליה ואילו אית ליה מביעות

עינא בגויה כי חזי ליה ידע ליה: מתני׳

"הנוטל גיד הנשה צריך שיטול את כולו ר

יהודה אומר כדי לקיים בו מצות נטילה

יהאוכל מגיד הנשה כזית סופג ארבעים אכלו

ואין בו כזית חייב סיאכל מזה כזית ומזה

כזית סופג שמונים ר' יהודה אומר אינו סופג

אלא ארבעים: גב' בר פיולי הוה קאי קמיה

דשמואל וקא מנקר אטמא הוה קא גאים ליה א"ל חות ביה טפי השתא לא חזיתך

ספיתא לי איסורא אירתת נפל סכינא מידיה א"ל לא תירתת דאורי לך כרבי

יהודה אורי לך אמר רב ששת מאי דשקל

מודה דלא יקרבו ולא קאמר רואה אני אותם כאילו הם עלים אלא עיקר טעמא כדמפרש בגמ' מום בם לא ירצו הא ע"י תערובות ירצו ולדבריהם דרבנן קאמר להו כדאמר התם ומיהו שם מיושב יותר דמתוך הברייתא אומר כן הגמרא אבל בפרק בתרא דמכות (דף 1.) מי דוחק הש"ס לומר דרבנן משיבין חשובה לר"ש לדבריו מה שאינן סוברין כיון דאינו לא במשנה ולא בברייתא וא"ת ור"ש דחשיב חטה בריה היאך תרומה עולה בק"א הא אמרינן לקמן (דף ק.) דבריה לא בטלה גבי גיד וכי תימא דהתם היינו טעמא דכשנולד נולד האיסור עמו כמו גיד ושרלים

נו א מיי' פ״ח מהל' מאכלות אסורות הל״ז

סמג לאוין קלט טוש״ע

יו"ד סי׳ סה סעיף ח: נו ב מיי שם הלייב: נח ג מיי שם הלייג:

במ ד מיי שם הלי ואו ב

י ני שט יאנ [נו] טוש"ע יו"ד סיי סעיף א בהג"ה:

Zſ.

להני שמעתחת. דשרי חיקור בטביעות עינה: בטביעות עינה דקלה. שנתן דעתו להכירה בקול ומאבידה לא ילפינן דהתם משום חימוד הממון חיישינן דלמא משקר דאמר מר (מכות דף כג:) גזל ועריות נפשו של אדם מתאוה להם ומחמדתן: סדע. דטביעות עינא עדיפא: פלנית דהכי סימניה. פלוני הרג חת

הנפש ואין אנו מכירין בו מעולם אלא סימנין כך וכך היו בגופו ובכליו של הורג: טביעות עינה חים לן בגויה. ומכירין אנו בו: ואילו אית ליה. לשליח: 'טביעות עינא בגויה. שמכירו: בזתבר' שיטול אם כולו. יחטט אחריו וסתם משנה ר"מ דאמר (לעיל דף לב:) חטיטה בעי: אכלו ואין בו כוים יו. משום דבריה הוא וחייב בכל שהוא וכדאמרינן במסכת מכות (דף יג.) אי אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא שהוא חייב אמרו לו מפני שהיא כברייתה: אינו סופג אלא ארבעים. דאינו נוהג אלא באחת: גבו' בר פיולי. כך שמו: גאים ליה. כרבי יהודה לא היה מחטט אלא גומם מלמעלה: אמר ליה לא סירתת. לא בע"ה ולא ברשע אני חושדך: דאורי לך. לעשות כן כרבי יהודה חורי לך: ומאי דשייר דרבנן לר"מ. דמדרבנן הוא דבעי רבי מאיר חטיטה: שעל הכף. דאע"פ שהגיד ארוך אין אסור אלא מה ששוכב על הכף: כף. בשר הסובב את הקולית ודבוק לעלם והגיד הארוך שוכב מקלמו על גבי אומו בשר: אמר רב פפא

להו דשמואל ורבי יהודה לית ליה בר פיולי דאורייתא לרבי יהודה מכלל דשמואל: ח סתם אכילה בכזית: דשייר דרבגן לר' יהודה אלא דאורי ליה ו_{רגע} דאורי דרבגן לר' יהודה אלא דאורי ליה כמאן אורי ליה אלא אמר רב ששת מאי דשקל בר פיולי דאורייתא ⁽⁶⁾ ומאי דשייר דרבגן לר"מ דאי רבי יהודה אפילו מדרבגן שרי: האוכל מגיד הנשה [וכו']: אמר שמואל ילא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד שנאמר יעל כף הירך אמר רב פפא כתנאי יאכלו ואין בו כזית חייב רבי יהודה אומר עד שיהא בו כזית מ"מ דרבנן יבריה (בפני עצמה) היא

כתנאי. כדמפרש ואזיל דרבנן אית

ורי וברבי יהודה נתי חית ביה דחורייתם ולר"מ היו דאורייתם ללר"מ הודה דרבנן נמי לא שייר אבל אין ודרבנן ולר"מ היו דאורייתא כל כמה שאוסר רבי יהודה כדאמרן בסמוך דשקל דאורייתא לר"מ הודה דרבנן נמי לא שייר אבל אין נראה לומר כן דאם כן הוו שלשה מחלוקות בדאורייתא דר' יהודה פליג אההוא תנא דאמר לא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד כדאמר בסמוך ולא מסתברא לומר כן דבשלמא רבי יהודה ות"ק דידיה פליגי בדרש דעל כף הירך כדשמואל אלא רבי מאיר ורבי יהודה במאי פליגי וא"ת ומנא לן דשקל בר פיולי דאורייתא לר"מ דילמא סבר ר" מאיר דלא אסרה חורה אלא שעל הכף בלבד וליכא אלא שני מחלוקות ויש לומר כיון דמחמיר ר' מאיר בחטיטה לא מסתברא דמיקל בדאורייתא טפי מדרבי יהודה וחנא קמא דר' יהודה ודאי אין מחמיר בחטיטה כיון דמיקל בדאורייתא וא"ת והא שמואל סבר כר' מאיר דאמר ליה חות ביה טפי וקאמרינן לקמן דשמואל קאמר לההוא שמעתא דלא אסרה חורה אלא שעל הכף בלבד ויש לומר דשמואל אליבא דמנא דמתנימין דאמר אכלו ואין בו כזית חייב קאמר ולא אסרה חורה כו׳ וליה לא סבירא ליה וכה"ג אמר שמואל בפרק אלמנה ניזונת (כמובות דף זו.) דמליאת אלמנה לעלמה והיינו כאנשי יהודה כדמוכח התם ובפרק נערה שנתפתחה (שם דף זו.) דמליאת אלמנה לעלמה והיינו כאנשי יהודה כדמוכח התם ובפרק נערה שנתפתחה (שם דף זו.) שמעינן ליה לשמואל שפוסק בהדיא דהלכה כאנשי גלילי: צריך שישול את בולו. לענין חטיטה סתם כרי יהודה לעיל (דף פט:) דקתני וחכמים אומרים נאמנים: בואר שעשא דרבגן בריה היא. ובסוף פירקין (דף קב:) למי אמרינן כי האי גוונא אכל לפור טהורה בחייה בכל שהוא במיתתה בכזית אכל לפור טמאה בין בחייה בין במיתתה בכל שהוא דאבר מן החי ועוף טמא חשיבא להו בריה וא"ת מאי שנא דאבר מן החי ועוף טמא וגיד ושרץ חשיבי טפי בריה מנבלה טהורה במיחחה בכזית ולא חשיבא בריה וכן טבל לא חשבי ליה רבנן בריה במכות (דף יו.) ויש לומר דהיינו טעמא דהני דכי אמר רחמנא לא תאכל גיד ולא חאכל עוף טמא וכן באבר מן החי כאילו פירש בין גדול ובין קטן דכולהו מיקרו גיד ועוף ובלבד שיהיו שלמים אבל נבלה חחיכה נמי משמע נבלה וכן טבל דאי הוה כתיב אל תאכל חטה של טבל אז הוה חשיב בריה וכן משמע פרק שלישי דשבועות (דף כא:) דקאמר היכן מלינו באוכל כל שהו שחייב ופריך ולא והרי מפרש פירוש שבועה שלא אוכל כל שהוא ומשני מפרש נמי כבריה דמי משמע דטעמא דבריה הוי כאילו פירש הכחוב שלא תאכל בין גדול ובין קטן וא"ת דתנן בפרק אלו הן הלוקין (מכות יג.) כמה יאכל מן הטבל ויהיה חייב ר' שמעון אומר בכל שהוא וחכמים אומרים בכזית אמר להם ר"ש אי אתם מודים באוכל נמלה כל שהוא שחייב אמרו לו מפני שהיא כברייתה אמר להם אף חטה כברייתה ומסיק בגמראי דלר"ש כל שהוא למכות אפילו קמח ולדבריהם דרבנן קאמר אודו לי מיהת דחטה אחת כברייתה בכל שהוא ורבנן בריית נשמה חשיבא דחטה לא חשיבא והשתא קשה הרי גיד ואבר מן החי דחשיבי בריה אלמא לא תליא מילחא בנשמה ואפילו הוה נשמה בחטה לא חשיבא בריה כדפרישית דלא דמי למפרש דלא חאכל טבל כתיב ולא כתיב לא חאכל חטה של טבל ונראה לפרש דרבטן לדברי ר"ש קא מהדרי ליה לדידן אפילו הוה חטה נשמה לא חשיבי ליה בריה דלא דמי למפרש כדפרישית אלא לדידך דחשבת ליה בריה אלמא לית לך טעמא דמפרש מ"מ לא דמי לנמלה דלנמלה איכא נשמה וקשה היכן מלינו כזה שמשיבין טעם לדבריו והם עלמם אינם סוברין שיהיה הדבר חלוי בנשמה וי"ל דכי האי גוונא אשכחן בפרק התערובת (ובחים שו.) ל דתניא אברי תמימים שנתערבו באברי בעלת מום ר' אליעור אומר יקרבו ורואה אני את בשר בעלת מום כאילו הם עלים וחכ״א לא יקרבו וע״כ ר׳ אליעזר גופיה לית ליה האי טעמא דהא ברובע ונרבע

ולא מהדרינן במביעות עינא. תימה דשאני התם דחשדינן ליה דילמא משקר שאינה שלו דהא לצורבא מרבנן מהדרינן בטביעות עינא וי"ל דהכא מיירי בטביעות עין כל דהו והא דמהדרינן לצורבא מרבנן בטביעות עינא (כ) דהיינו בטביעות עין גמור דכל

טביעות עין גמור דאי לאו הכי מה היה להם לישאל אי הוו ידעי בודאי לא הוו מסופקים כלל:

רבינו גרשום בר פיולי גרסינן וקא מנקר אטמא קא מנקר הירך מגיד הנשה חזייה דקא גיים. : השופי ולא מחטט אחריו דאורי לך כר׳ יהודה אורי לך. כלומר דחזינן דמיקל דאמר כדי לקיים בו מצות שזינתה קטלינן לה דסמכינן אסימנין . נטילה: מאי דשקיל בר נטילוו: מאי דשקיל בו פיולי דאורייתא כלומ׳ מה דשקיל בר פיולי אסור מן . התורה לר' יהודה מכלל רשייר כו׳ כלומר דמאי דשייר אסור מדרבנן . לר׳ יהודה ואלא דאורי ליה אלא היה גוממו כמאן . אורי ליה כיוז דמאי דשייר . אסור מדרבנן כמאן אורי ליה: לא אסרה תורה אלא שעל הכף בלבד. כלומר שעל השופי בלבד לאפוקי סוף הגיד שחוץ לשופי שהיה מת כבר בשעת הזנות דלא . שמותר מדאור

הני אמוראי דהכא לא היה להם

פלניא דהאי סימניה והאי סימניה קמל נפשא לא קמלינן ליה.

וא"ת והלא משיאין אשה על פי סימנים להך לישנא דאמר רבא סימנין דאורייתא בפ׳ בתרא דיבמות (דף קב.) ואם לאחר שנשאת באו עדים להחזיקה בחזקת אשת איש מן השני ואפילו נחברר ע"י עדים שבעלה הראשון כבר היה מת בשעת הזנות ולא אמרינן שמא בעלה היה חי בשעת קידושיה ואין קידושיה קדושין וי"ל דבכי האי גוונא נמי לא סמכינן אסימנין למיקטלה ולהחזיקה באשת איש מן השני אלא אמרינן שמא היה חי בעלה ולא הוו קידושיה קידושין וכן אם נשאת על פי עד אחד ווינתה לא קטלינן לה אע"פ שבעלה הראשון נודע לכל דבר מהימנינן ליה דאין האחין יורדים לנחלה על פיו וגם לרתה אסורה וא"ת והיאך מחזירין שטר חוב בסימנים והא אי אתו סהדי ואמרי פלוני דהאי סימניה והאי סימניה לוה מפלוני לא מפקינן וי"ל דלא דמי שטר שאין אדם מוחזק בו שיאמר (ג) שלי הוא מהדרינן שפיר אבל ממון שביד הבעלים אין להוליא ע"י סימנין דה"נ לא הוה מפקינן חפץ מיד בעלים אי אתו סהדי ואמרי ההוא חפץ דהאי סימניה והאי סימניה *דפלניא הוא: שמבלל דשייר

דרבנן לר' יהודה. לכאורה משמע

דלרבי יהודה נמי אית ליה דאורייתא

ל) [עיין תוס' ברכות דף (ניד ע"ח], בי גיטין כג. וע"ש דרב יוסף מקשה קושיא זו היאך סומא וכו"ן, קוטים זו הימן סוממיזם ז, ג) [ל"ל בי חרי], ד) לעיל פב: נא., ה) לעיל נא., ו) [לקמן ק. קיט.], ז) בס"א טסף: חייב, ה) [שייך לע"ב], ט) [עיין במסרשי הש"ם על דיבור זהז. י) פוע"ע חוס' גיטין לט. ד"ה הא מנין, **ל**) פשם דף ד"ה הא מנין, **ל**) יז.], 🕻 [ושם: ד"ה אודי],

תורה אור השלם

ו. עַל ְבֵּן לֹא יֹאכְלוּ בְנֵי ישראל את גיד הַנְּשֶה יִשְּׁן בֵּל בֶּוּר נִּיִּי רַנְּשָּׁוּה. אֲשֶׁר עַל כַּף הַיְּרֵךְּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נְגַע בְּכַף יֶרֶךְ יַעֲלְב בְּגִיד הַנְּשֶׁה: בראשית לב לג

גליון הש"ם

תר"ה פלניא (בסה"ד) רפלניא הוא. עיין ננ"מ ע ע"ל תד"ה אתא:

הגהות הב"ח

(A) אלא אמר רב ששת וכו׳ דאורייתא לר״מ ומאי לשייר: (ב) תום' ד"ה ולא בטביעות עין גמור וכל הני: (ג) ד"ה פלנים וכו׳ יי"ל דל"ד דשטר:

מוסף רש"י

אכל מזה כזית ומזה אבל בחוז בחוז ובחוז כזית. משני גיד הנשה של שתי ירכות של בהמה אחת ולעיל פב:) משל ימין נחת (לעיל פבי:) נוסל ינהן ומשל שמאל (לעיל צא.). ר' יהודה אומר אינו סופג אלא ארבעים. ר' יהודה לטעמיה דאמר (לעיל 5:) אינו נוהג אלא באחת ולוויל פרי) אכלו. גיד שלם, ואין בו כזית חייב. כאוכל נמלה כל שהוא. שהוא חייב משום (לעיל צא.).